

overgreb af større eller mindre art, det her lille menneske kan udsættes for.

Så synes jeg i øvrigt også, at debatten har været utrolig meget præget af, at der har været en anbringelsesreform. Alene ordet anbringelsesreform kan i hvert fald få, jeg ved ikke hvad op i mig – jeg synes altså, at når man har sagt anbringelsesreform, har man sagt alt om, hvordan man betragter børn, at det er bare sådan nogle, hvor vi siger, at så anbringer vi dem, og så skal de i øvrigt kunne klage, hvis de bliver anbragt et eller andet sted. Jeg synes, det er en helt forkert måde at se tingene på.

Jeg synes, at det er fantastisk vigtigt, at vi sporer os ind på børnene, altså hører, hvad de siger, og dermed også sikrer, at de børn får noget hjælp. Den kan være meget forskellig. Nogle gange kan de bruge netværket, nogle gange kan de absolut ikke bruge netværket. I de eksempler, jeg nævnte, kunne de absolut ikke bruge netværket. Nogle gange skal vi altså også f.eks. sikre, at daginstitutionernes personale har en uddannelse, der gør, at de er klar over, når der er noget, der går galt.

Personalet i børnehaver og vuggestuer – nej, det er forhåbentlig ikke i vuggestuer, men det er det jo altså også indimellem, men lad os tage personalet i daginstitutionerne og lærerne og sikre, at de får en uddannelse, så de er klar over, at hov, her er noget galt, så de får en viden på det her område, så de simpelt hen kan reagere, når der er noget galt. Vi oplever jo meget ofte, at lærerne og daginstitutionspersonalet ingen forudsætninger har for det, fordi de ikke er klar over reaktionsmønsteret hos barnet.

Kl. 14.40

For mig er det det, som det her forslag og det sidste forslag giver anledning til. Jeg er ikke i første omgang så optaget af det formelle. Jeg er i første omgang optaget af det reelle: Hvor er det, vi kan sætte ind i alle de her forskellige situationer, hvor vi f.eks. har børn sammen med voksne uden for hjemmet? Der synes jeg at vi skal sætte ind.

Så vil jeg så sige, at vi gerne vil bruge det her forslag til en mere generel diskussion, som også fru Elisabeth Arnold sagde ved behandlingen af det foregående forslag, og så må vi finde ud af, hvordan vi koordinerer behandlingen af forslagene i de forskellige udvalg.

Nu er vi jo så heldige at have en familieminister, jeg mener ikke, at ministeren hedder børne minister, men det kunne jo så være et udgangspunkt for, at ministeren ligesom tog teten og fik

samlet nogle af alle de her ting, så de ikke bliver spredt i fire-fem forskellige udvalg her i Folketinget, for så kunne vi prøve at få sådan en samlet drøftelse, hvor retsordførerne og socialordførerne, og hvad ved jeg, er til stede. Jeg tror, at det er en af måderne, vi kan komme videre på.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det er egentlig en kommentar til det, som vi jo alle sammen kan være enige om, nemlig at i det øjeblik, hvor der sker et overgreb på et barn, endda et overgreb, som er ulovligt, og det aller værste man kan gøre, nemlig incest, skal man selvfølgelig have alle muligheder for at hjælpe og støtte op om det barn i det øjeblik, hvor det bliver opdaget.

Men hvis man tror, at det forslag, som her er fremsat, vil kunne hjælpe væsentligt i forhold til det, så tror jeg, men det er selvfølgelig bare en fornemmelse og en subjektiv holdning til det, at man er galt på den. Her er det nemlig vigtigt, at vi bruger de kanaler, der allerede er i dag, altså den pligt, som børnehavepædagoger, dagplejere, skolelærere har til at reagere i det øjeblik, de får fornemmelsen af, at der er noget galt. Den fornemmelse bygger jo ofte ikke på, at barnet selv fortæller, at der er noget galt, for det her er noget, som det er meget svært for barnet at komme frem med.

Her tror jeg ikke, at en rådgivningslinje vil være det, der vil være det altsaliggørende, fordi det vil kræve, at barnet netop selv tager teten og ringer op. Jeg synes, det er meget vigtigt, at når vi snakker om det her meget frygtelige med overgreb på børn, bruger vi de personer, der er omkring børnene, og som børnene har tillid til.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nu hørte jeg meget nøje efter, og det var mig fuldstændig umuligt at høre, at der var et spørgsmål i noget af det, fru Inge-Lene Ebdrup sagde. Det var ikke et spørgsmål. Det var en kommentar.

Fru Inge-Lene Ebdrup siger indirekte, at hvis man tror, at det her forslag hjælper, tror man galt, men jeg har sådan set ikke støttet det her forslag, og derfor er jeg lidt forbløffet. Jeg kan godt forstå repetitionen af synspunkterne, men det er en repetition af synspunkter, det har ikke noget med mit indlæg at gøre. Jeg har sådan set sagt, at man skulle bruge alle de eksisterende kanaler, og jeg har sagt, at vi skulle prøve at